

ZALÁN TIBOR (1954) Budapest

ZALÁN TIBOR

Felezőszonettek

A HÚSEVŐ

Az emberhúsra mégsem fanyalodott rá Talán
mert nem volt sója S az emberhús édeskés amint
tudjuk A mészárszékben sokáig lengedeztek
a zsenge gyermekkarok Combocskák Visszaeszmél
hogyan éppen s valahol Közép-Ázsiában bolyong
a múlt század elején az éhínség közepén
Mielőtt éhen halt a saját combjába tépett

A saját combjába tépett mielőtt szörnyethalt
Századok éhezése ütötte szét az agyát
Éhínség Kiszáradt szemgolyó Combocskák közti
eszmélkedés Vissza a zsenge madárkarokhoz
A só mészárszékei felől édeskés ember
hús-szag terjeng Pontosan átlátja teendőit
Az emberhúsra talán ekkor fanyalodott rá

IDEIGLENESSÉG

Ideiglenesség nem nyomasztja Eltűri
hogyan körülzsongják áldott hétköznapok Mégiscsak
élni kell A másvilágok nem kimutathatók
A történések tegnaphoz rajzolódnak Jelen
nincs Semmire a jövő sem építhető Fenn áll
a magasparton Alatta hangyák tömege zúg
Fölötte semmi És már oldalt is csak ugyanaz

Csak a semmi oldalt is Már fölötte is semmi
Hangyák tömege zúg alatt Az Isten sírdogál
A jövő nem építhető mondja Ha nincs jelen
a történeteket is csak a semmi zabálja
Sehol a másvilágok ott még élni lehetne
Akárha áldott hétköznapok állnának körben
Az eltűnt ideiglenesség már nem nyomasztja

HAJÓZÁSOK

A mitológiától hamar eljutott persze
annyira mégse a részegségig Hajósoknak
kikötői kocsmák jelentik a feleséget
Az univerzális kötődésbe beépül a
szerelem Az meg mi kérdezi szomszéd asztaltól
az üvegbaba Üveg lábai szétvetetten ringnak
Tenger felől érkezik a szél Sivatagba tart

Tengerbe tart a sivatag felől érkező szél
A messzeség szétszakadt ölen üvegbaba ring
A szomszéd részeg asztal nyála feléje csorran
Szerelme univerzális kötődésre épül
Kikötő-kocsmákban feleségek sminkelnek a
hajósaikhoz A részegségre visszatérve
hamar eljut a mitológiáig Hát persze